

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra ET AAR I EMBEDE (1883)

Citation: Schandorph, Sophus: "Et Aar i Embede - Skovfogedbørnene. - 1904", i Schandorph, Sophus: *Et Aar i Embede - Skovfogedbørnene. - 1904*, 1904-05, s. 83. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph05-shoot-idm140255171581840/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Et Aar i Embede - Skovfogedbørnene. - 1904

Fem Maanedes har vi tilsammen nydt
 saa sødt som noget Par i Frejas Sal.
 Nu fængsler anden Genstand Føgdens Blik.
 Forvovne Bønderpiger vove mer
 end I, Professorinde . . . vove kækt,

o. s. v., o. s. v. Kan De se, jeg kan lave Jamber!
 — Aa, at jeg ikke kan slaa Dem i Ansigtet! At jeg ikke . . .
 — Oehlenschläger er en god Digter. Jeg har atter et Citat
 ved Haanden:

Skaan Dig, min redle Frue!
 Du støder Dine Hænder paa min Ryg.

Men hør nu . . . lad os more os, lad os flyve over Stok og Sten,
 som Fanden var efter os! Kom —

Han tog hende om Livet med en stærk Arm. Hun
 stred ynkelig imod, svagere og svagere, græd, bad, men
 Graaden og Bønnerne sank i stadig *decrescendo* hen i en
 klynkende Klukken, til hun helt tav. Og alt imens løb han
 med hende, lærende hende som i en vild Dans gennem Kratter
 med Stubbene og den knagende og bristende Grund, alt mens
 Kviste slog Hatten af Hovedet paa hende, rev i hendes Haar,
 dryssede den kolde Rim ned paa hendes Hals og overpudrede
 hendes Kaabe . . . hu, høj! hvor det gik! Hun stønnede og
 pustede; han lo og sang; hun blev blussende rød og glødende
 varm. Han bøjede sit Ansigt mod hendes; hans Øjne glødede
 som nystøbt Bronze i fugtigt Vejr. Snart stod de i Rektorhaven,
 hvor Gymnastikhusets hvide Gavl med Balkonens af Rimfrossten
 kandiserede Rækværk tvang sig møjsommeligt frem af Disen.

— Ih, Guds Død og Pine . . . jeg kan jo se, at Deres Skøjter
 hænger paa Balkonen . . . Men De behøver at følge med . . .
 for ellers . . . søde Natalie! Hvor De er eksalteret i Dag.

Hun følte og sansede intet, før hun med Skøjter paa Fød-
 derne, Arm i Arm med ham fløj hen ad Aaengens med tyndt
 Sne overdryssede, brungraa Isflade.

De holdt hinanden i Haanden, beskrev dristige Kurver og
 vildt brudte Linjer under Skøjternes blødt og stødvis pibende
 Lyd, der tidt fortog sig, saa de fór afsted i lydøs Gliden.
 Armene straktes og slappedes; de to Skikkelser nærmede sig og
 fjærnedes sig koket som i en elegant Karakterdans i en Ballet.
 Fra hans stærke Haand strømmede Varme ind i hendes hele
 Legeme. Sløret flagrede, Farten fjærnedes det fra Ansigtet, og